

Tôi Luôn Khát Khao Được Nghe Tiếng Gọi "Mẹ"

Đôi mắt nhòa lệ, tôi nhìn theo bóng dáng mờ ảo của Chuck – chồng tôi – khi anh đi ra cùng người vợ cũ.

Nỗi đau trong lòng tất cả chúng tôi đều quá sức chịu đựng. Nhìn quan tài của đứa con chồng, nước mắt giàn giụa, tôi đặt tay mình lên chùm hoa dành tặng thằng bé, tôi không còn biết nơi đây là đâu nữa.

Kể từ lúc gặp thằng bé, tôi có một cảm giác rất lạ. Nó như một thiên thần nhỏ với mái tóc vàng óng giống như vàng hào quang tỏa sáng đẹp tuyệt trần. Khi mới được một tuổi rưỡi, nó trông giống như một đứa ba tuổi, rắn chắc, khỏe mạnh nằm co ro trong lòng tôi, trái tim nhỏ bé của nó đập nhịp nhàng trong tim tôi, và rồi tình mẫu tử bắt đầu xôn xang trong tôi từ dạo ấy.

Chỉ trong vòng một năm sau đó, tôi trở thành mẹ kế của Conan và chị nó, Lori. Ít lâu sau, bác sĩ cho tôi biết một việc đau lòng: Tôi khó có khả năng sinh con. Cái tin đó làm cho một cô gái mới có hai mươi hai tuổi như tôi hoàn toàn choáng váng. Tôi nhanh chóng nhận ra một điều là chẳng phải mình đã được sắm vai trò của một bà mẹ kế đó thôi, thế nên tôi đã dành trọn tình cảm của mình cho bọn trẻ.

May mắn thay, bốn năm sau vợ chồng tôi hết sức vui mừng vì biết rằng tôi đã mang thai, Chase chào đời. Hai năm sau đó, vợ chồng tôi lại may mắn sinh được một đứa bé gái, chúng tôi đặt tên con là Chelsea.

Tôi thích được làm cả mẹ kế và mẹ ruột, thế nhưng bất kỳ một gia đình chấp nối nào cũng có những lúc vui lúc buồn. Các con riêng của Chuck vốn do vợ cũ của anh ấy nuôi dưỡng, và cô ấy để cho chúng được tự do quá nhiều. Chúng tôi thì khác. Tôi biết mỗi người đều có cách giáo dục con cái riêng. Phải tuân theo những quy tắc này, tôi chắc chắn rằng bọn trẻ sẽ cảm thấy chúng tôi quá nghiêm khắc. Vào mỗi cuối tuần khi bọn trẻ đến chơi, tôi thấy mình giống như một bà già luôn cầu nhàu, cầu kinh.

Là mẹ kế, tôi luôn ghen tị với mẹ ruột của bọn trẻ. Tôi suốt ngày phàn nàn chuyện cô ta và chồng cô ta trước mặt bọn trẻ, thậm chí cần nhằn cả chuyện phải mua thêm một số đồ dùng cho bọn trẻ ngoài số tiền trợ cấp hằng tháng cho chúng. Tôi hoàn toàn không nhận ra điều quan trọng rằng chúng chỉ là những đứa trẻ ngây thơ vô tội trót phải sinh ra và lớn lên trong những gia đình chấp nối.

Rồi một hôm, trong cuộc họp mặt của gia đình mình, tôi quan sát thấy mẹ tôi đến bên mẹ kế của tôi rồi ôm chặt lấy bà. Xoay lưng lại, tôi lại thấy cha tôi và cha mẹ kế đang cười vui vẻ với nhau. Tôi luôn đề cao mối quan hệ thân thiết giữa cha mẹ tôi và cha mẹ kế của tôi, thế nên, hơn ai hết tôi phải là người hiểu các con của Chuck cũng mong muốn cha mẹ chúng cũng xử sự giống như vậy. Vì thế Chuck và tôi quyết định nỗ lực hết mình để làm giảm bớt khoảng cách vô tình đã len lỏi vào trong gia đình của chúng tôi thay vì cố tình tạo ra chúng.

Điều đó chẳng dễ chút nào, chuyện thay đổi khó có thể xảy ra trong một sớm một chiều, thế nhưng, rồi chúng tôi cũng đã làm được. Khi Conan được 15 tuổi, sự xung khắc giữa cha mẹ ruột và cha mẹ ghẻ của nó đã không còn nữa. Thay vì cứ giữ mãi mức tiền trợ cấp cho bọn trẻ, chúng tôi đã tự nguyện tăng số tiền đóng góp lên thêm. Cuối cùng thì mẹ Conan cũng đưa cho chúng tôi xem phiếu thành tích học tập và lịch chơi đá bóng của nó.

Tôi rất tự hào về các con của mình và cả hai đứa con của anh ấy. Sau khi tốt nghiệp, con gái của chồng tôi lập gia đình. Mười bảy tuổi, Conan trở thành một chàng trai thông minh và có óc phán đoán. Gương mặt

thằng bé khôi ngô tuấn tú, giọng nói ấm áp, tôi tự hỏi không biết cô gái nào may mắn gặp được nó.

Sau nhiều năm, Chuck vẫn cam đoan với tôi rằng tôi vẫn là mẹ của các con anh ấy bằng cách hỏi ý kiến của tôi khi cần giải quyết vấn đề gì có liên quan đến bọn trẻ và anh cũng tin tưởng nhờ tôi tổ chức các buổi tiệc vào những dịp đặc biệt chẳng hạn như sinh nhật hay lễ No-en cho chúng. Tôi thích làm những việc này và tôi luôn xem mình như người mẹ thứ hai của chúng.

Rồi một ngày, một cú điện thoại gọi đến đã làm thay đổi cuộc sống của chúng tôi mãi mãi. Conan bị tai nạn qua đời chỉ vì gã tài xế say rượu.

Nỗi đau vì mất con đã khiến chồng tôi thay đổi hoàn toàn, Chuck đột nhiên không thèm hỏi han gì đến ý kiến của tôi nữa, anh quay sang người vợ cũ. Tôi biết họ cần có nhiều điều cần bàn bạc, và tôi cũng biết anh ấy không muốn tôi phải bận tâm đến những chuyện đau lòng. Nhưng chính vì điều đó khiến tôi cảm thấy mình là người ngoài chứ không phải là một người mẹ.

Gã tài xế gây ra tai nạn cho Conan đã bị khởi tố, điều đó có nghĩa là Chuck và vợ cũ của anh ấy hẳn phải thường xuyên liên lạc với nhau. Lòng ghen tuông đáng sợ thuở nào lại bắt đầu nổi lên trong tôi, khi mà tôi tôi họ lại nói chuyện với nhau bỏ tôi ngoài cuộc.

Mọi chuyện ngày càng trở nên tồi tệ hơn khi bạn bè chỉ hỏi thăm Chuck sau tai nạn của Conan, hoặc gửi thiệp chia buồn trực tiếp cho anh ấy, quên cả tôi và hai đứa con còn thơ dại của tôi. Mọi người ai cũng đều xem thường nỗi buồn của tôi chỉ vì tôi chỉ là mẹ kế. Có ai thấy được nỗi đau đớn và mất mát trong lòng tôi? Tôi xem Conan như chính đứa con ruột thịt của mình, và thằng bé cũng xem tôi như người mẹ thứ hai của nó. Suốt tuần này qua tháng nọ, câu hỏi đó luôn xuất hiện trong đầu tôi, chế ngự suy nghĩ của tôi. Tôi cố nghĩ xem suốt những năm qua mình đã là ai và đóng vai trò gì trong cuộc đời thằng bé.

Tôi lục lọi tất cả những chiếc hộp đựng ảnh và lật tung những cuốn nhật ký cũ, tìm kiếm trong nhà những vật lưu niệm hay những món đồ trang trí cho mùa lễ No-en mà thằng bé đã làm.

Một vài đoạn trong nhật ký còn có thể đọc được, có đoạn viết chuyện Conan gọi điện cho tôi nhân ngày lễ của Mẹ, và tôi còn tìm được một chiếc lá trạng nguyên màu trắng mà thằng bé đã dành tặng tôi vào ngày No-en. Những tấm ảnh cũ gợi lại nhiều kỷ niệm đẹp – vòng tay yêu thương của thằng bé ôm chặt lấy tôi sau khi tôi nấu những món ăn mà nó yêu thích hay tặng tôi một nụ hôn lên má, đơn giản chỉ vì tôi giặt ủi áo quần cho nó. Mọi thứ đều đáng yêu như vậy đó, nhưng dường như thế vẫn chưa đủ.

Vào một ngày mùa xuân đẹp trời, khoảng gần một năm kể từ khi Conan mất, đột nhiên, tôi cảm thấy mình phải đến thăm mộ thằng bé một mình, điều mà trước đây tôi chưa bao giờ làm, nhưng tôi quyết phải tìm ra câu trả lời.

Tôi cúi xuống, từng ngón tay khẽ chạm vào tên và ngày tháng được khắc trên mộ bia như để tưởng niệm đến cuộc sống quá ngắn ngủi của thằng bé. Lệ tuôn rơi, từng kí ức về một thằng bé đáng yêu và búng bình tràn ngập trong tim tôi. Một đứa trẻ mà tôi đã từng yêu thương chăm sóc nó trong suốt những năm qua đầu biết rằng nó không phải là máu mủ của mình. Nhưng Chúa đã ban cho tôi cái quyền được làm mẹ của thằng bé dù chỉ trong một thời gian ngắn. Dù cho đó chỉ là vị trí của một người mẹ kế. Đột nhiên tôi cảm thấy rất tự hào vì mình đã là người được chọn. Cúi xuống hôn ảnh thằng bé, tôi thì thầm: “Được làm mẹ kế của con chính là một đặc ân của mẹ, con trai yêu quý à!”

Cuối cùng, tôi cũng cảm thấy thanh thản trở lại. Thở dài, tôi đứng lên rời khỏi ngôi mộ. Quay lưng bước đi được vài bước, bất giác tôi cảm thấy có một điều gì rất lạ phía sau, tôi ngoảnh lại nhìn, ánh mặt trời phản chiếu trên mặt bia mộ tạo ra một vầng hào quang tuyệt đẹp. Chính xác là nó giống như chiếc kẹp áo lấp lánh mà cách đây nhiều năm Conan đã tặng cho tôi. Một cảm giác ớn lạnh chạy khắp người, cũng khá lâu rồi tôi không thấy chiếc kẹp đó.

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy đó chính là thứ duy nhất mà tôi còn thiếu. Tôi phải tìm lại nó.

Tôi không nhớ mình trở về nhà bằng cách nào vì quá xúc động. Tôi chạy ngay về phòng của mình, xóc tung tóe chiếc hộp đựng nữ trang. Nó đâu rồi? Đổ tất cả mọi thứ ra giường, tôi như một người điên lật tung những đôi bông và kẹp tóc hết lần này đến lần khác.

Chẳng có gì hết.

Ôi chúa ơi, điều này rất quan trọng, con cầu xin người hãy giúp con tìm ra nó.

Tôi chuyển sang lục lọi hết ngăn tủ này đến ngăn tủ khác cũng chẳng thấy nó đâu cả, cho tới khi tôi tìm đến ngăn tủ cuối cùng, tôi cảm nhận hình như nó nằm sâu trong đó. Nó là một chiếc hộp nhỏ màu trắng trên nắp hộp có tên của tôi được viết nắn nót bằng nét chữ trẻ con. Tôi mở hộp, và thấy mình như đang quay trở lại cái ngày tôi nhận được món quà này.

Lúc đó Conan khoảng mười tuổi, và là buổi tối trước hôm chúng tôi đi nghỉ mát ở Florida, thằng bé cũng đi cùng chúng tôi, tôi đang thu xếp hành lý trong phòng, thì nghe tiếng gõ cửa. Conan đứng đó, mặt cúi gằm, hai tay giấu sau lưng.

Tôi hỏi nó: “Có chuyện gì không, con trai?”, ngạc nhiên vì sự xuất hiện của thằng bé.

Hai chân ngo nguậy không yên, nó lầm bầm: “Con không biết tại sao con lại không gọi dì bằng “Mẹ” dù con cũng gọi cha kè là “Cha”.

Tôi ôm chặt lấy nó, rồi nói cho nó biết rằng nó có thể gọi tôi như thế nào cũng được miễn là nó cảm thấy thoải mái. Bỗng nhiên, thằng bé nở một nụ cười nhăn nhó rồi đặt vào tay tôi một chiếc hộp nhỏ màu trắng.

Nó nói “Dì chọn đi”, rồi lao ra khỏi phòng.

Tôi mở chiếc hộp, trong đó có một chiếc cài áo mạ vàng mà thằng bé đã mua ở chỗ chuyên bán đồ cũ bằng chính số tiền để dành của nó. Ngụch ngoạc phía bên trong nắp hộp là dòng chữ: “Tặng Mẹ hoặc dì Connie (tên tôi)”.

Chuyện đó đã xảy ra cách đây mười năm, vậy mà lúc này đây, tôi cảm thấy mọi chuyện cứ như vừa xảy ra hôm qua vậy.

“Cảm ơn Chúa đã giúp con tìm lại chiếc cài áo này và tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc từ đây”.

Lau từng giọt nước mắt đang chảy tràn trên khuôn mặt, tôi ngẫm nghĩ về đứa con bé bỏng thiên thần mà trái tim của nó như cùng hòa nhịp trái tim tôi.

Dĩ nhiên, mẹ chọn được con gọi là “Mẹ” rồi.